

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bibliotheca Scriptorvm Sacri Ordinis Cisterciensis Elogiis Plvrimorvm Maxime Illvstrivm Adornata

Visch, Charles de

Coloniæ Agrippinæ, 1656

Capvt XII. Solutio Christianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38433

millia tegis Moſaicæ, ſequentia duo millia, Meſſiæ. Sed inaniſtimum eſt, pluſquam quatuor annorum millia tranſiſſe; ergo maniſtimum eſt legem tranſiſſe, & Meſſiam veniſſe.

CAPVT XI.

Quibus rationibus muniti Iudæi, probant Meſſiam non veniſſe.

PROBANT etiam Iudæi Meſſiam non veniſſe, in hunc modum: ait Iſaias: (a) *Erit in nouiſſimis diebus mons domus Domini præparatus in vertice montium, & fluent ad eum omnes gentes, venite & aſcendamus ad montem Domini, & ad domum Dei Iacob.* Si autem iam Chriſtus venit, ubi in toto Orbe retiarum niſi apud gentem pauperulam Iudæorum, dicitur, aſcendamus ad montem Dei Iacob? Alij enim dicunt, eamus ad domum Petri, alij ad domum Pauli, alij etiam, ad domum Martini, ſed nullo modo ad domum Dei Iacob. Audiant adhuc Chriſtiani de Aduentu Chriſti ſequentia: (b) *Et conſtabunt gladios ſuos in vomeres, & lanceas ſuas in falces; non leuabit gens contra gentem gladium, nec exercebuntur vltra ad prælium.* Nunquid Ordo Militariſiam conſtat gladios ſuos in vomeres, & lanceas ſuas in falces? vix Fabri ſufficiunt, vix ferrum ſufficit armis militariſibus fabricandis. Vbi terrarum inueniri poteſt, non leuabit gens contra gentem gladium? gens contra gentem effuſis viribus præhatur, regnum aduerſus regnum excitatur, ab ineunte ipſa puerilitate quiſque ad prælium exercetur. Conſtat ergo, quod Chriſtiani aliter longè de Chriſto & de aduentu eius quam verum ſit, credant.

CAPVT XII.

Solutio Chriſtianorum.

AD hæc reſpondentes, dicimus, quod iam venerunt illi dies nouiſſimi, in quibus præparatus eſt: *Mons Domini in vertice montium.* Mons ille, Chriſtus eſt, in quem iam vniuerſe fines terræ credunt, iam adorant in conſpectu eius vniuerſe familiæ gentium, & vna concordia voce dicunt, (c) *Eamus ad montem Domini, & ad domum Dei Iacob,* id eſt, ad domum Dei quem coluit Iacob, quem coluit Aaron, ideo oſtenditur vnum Deum eſſe & eorum qui ante legem fuerunt Fideſium, & eorum qui ſub lege extiterunt, & eorum qui nunc exiſtunt credentium in Deum. Quod autem arguunt nos ſuper hoc quod dicimus, eamus ad domum Petri, ad domum Pauli, ad domum Martini; nullus qui ſanè ſapit, hoc ita dictum intelligit: nullam quippè domum Petro vel Paulo facimus, ſed in honore atque memoria Petri ſeu Pauli, eam Deo dedicamus, nec vlli Pontifici dicere fas eſt in conſecratione eccleſiarum, tibi Petro vel Paulo hanc domum conſecramus, ſed potius dicitur Deo conſecrari. Et quamuis vniuerſe eccleſiæ Deo conſecrentur, tamen vna eſt domus Dei, vna Dei Eccleſia, quæ eſt, omnium fidelium Conuentus.

Ad hanc domum Dei accedit, qui de vnitatē Eccleſiæ eſt; in hac domo Dei adoratur mons montium, & Chriſtus, Sanctus Sanctorum. Hic peccata remittuntur; non ſolum homicidium prohibetur, verum etiam ira & odium tollitur; vt gladio & lancea non permittitur, quia qui renunciat iræ & odio, fas illi eſt vt renunciet lanceæ & gladio: multo quippe facilius eſt conſtare gladium ſuum in vomerem, & lanceam ſuam in falcem, quam timore cordis ſubmiſſo,

Ggg 3.

humilem

(a) Iſaia 2. v. 2. & 3. (b) Ibidem. v. 4. (c) Supra.

humilem fieri ex superbo, seruum ex libero, abnegare uxorem, domum, filios, agros, arma, equos, & omnia quæ possidet, ad hæc, vt seipsum abneget. In hac domo Dei adimpletur quod per Iaiam dicitur: vitulus, Leo, ouis, simul morabuntur, & puer paruulus minabit eos. Paruulus Leonem & Ursum minat cum agno cum in domo Dei Pastor, id est Prælati. Nobili & ignobili, potenti & impotenti, forti & infirmo imperat, puer non sensu, sed malitia paruulus.

Quod autem Christus iam venit, varijs auctoritatibus probatur: ait Iacob: (a) *Non auferetur Sceptum de Iudâ, nec dux de femore eius, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.*

Sensus est, quod Reges vel duces Iscaelitici populi de tribu Iudæ descendentes, duraturi erunt, vsque ad aduentum Christi, qui est expectatio gentium. Regis fuerunt in Israel de tribu Iudæ, a Dauid vsque ad Iosiam, postea duces, vsque ad Natiuitatem: sed tempore Natiuitatis Christi, regnauit alienigena, Herodes, nec postea ducem vel Regem habuerunt Iudæi de tribu Iudæ: ergo Messias venit.

Idem manifestè ostenditur ex verbis Danielis; in I. enim capitulo vbi introducitur Gabriel loquens ad Daniëlem in hunc modum, (b) *Septuaginta Hebdomades abbreviata sunt super populum tuum, & super urbem tuam sanctam, vt consumatur prauaricatio, & spem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & ad iucatur iustitia sempiterna, & impleatur visio, & Prophetia, & vngatur Sanctus Sanctorum, scito, & aduerte ab exitu sermonis, vt iterum ædificetur Hierusalem vsque ad Christum ducem, (c) Hebdomades septem, & Hebdomades sexaginta duæ erunt. His verbis, Christi incarnationem designat Angelus, qui legem & Prophetas impleuit, peccata tulit, & iustitiam adduxit, & vinctus est oleo lætitiæ, (d) præconfortibus suis, & propo-*

nit Hebdomadas non dierum, sed annorum, vt septem anni sint hebdomada vna; abbreviata vero dicit, vt intelligamus annos Lunares, qui breuiiores sunt Solaribus, vndecima diebus. Septuaginta ergo hebdomadæ annorum Solarium, faciunt annos quadringentos septuaginta quinque. Et vero, ab exitu Sermonis vt reædificetur Hierusalem, vsque ad Christum ducem, fluxerunt anni Lunares quadringenti nonaginta; numerantur autem, à vigesimo anni Artaxerxis, in quo Nehemias Pincerna eius impetrauit ab eo, vt restituerentur muri Hierusalem, & restituit eos in multa angustia. Ab illa inquam licentia à Rege accepta, & vsque ad Christi passionem, fluxerunt anni Lunares quadringenti nonaginta; & hæc summa annorum computatur, secundum annos Regum qui descenderunt, vsque ad octauum decimum Tiberij Cæsaris, & statim desolatio. Intercidit Daniel modicum de ædificatione facta per Nehemiam, dicens, & rursum ædificabitur platea, & muri in angustia temporum, de septuaginta Hebdomadis superauit Daniel vltimam dicens: confirmabit autem pactum hebdomada vna; quod intelligendum est, de tribus annis & dimidio quibus prædicauit Christus, & quod Patribus promiserat confirmauit. Nam iam tres anni & dimidium vnus hebdomadis nouissimè præterierant, quando baptizatus est Dominus, & in dimidio eiuldem hebdomadis residuo, circa finem, deficiet hostia & sacrificium, id est, veniente veritate cessabunt vmbrae, & in templo erit abominatio desolationis; id est, abominanda & desolanda erunt sacrificia post mortem Christi, & vsque ad finem mundi durabit hæc desolatio. Suprà posuit Daniel tempus mortis Christi, dicens, & post Hebdomades septuaginta duas (subaudi, & septimam & nouissimam, quam in duas partes diuisimus) occidetur Christus, & non

(a) Gen. 49. v. 10. (b) Danielis 9. v. 24. (c) v. 27. (d) Exponitur locus Danielis.

non erit populus qui eum negaturus est. Dixerunt enim, non habemus Regem, nisi Cæsarem. Et alibi, hunc nescimus unde sit. Quod vero sequitur, & ciuitatem & sanctuarium Dei dissipabit populus, ad septuaginta hebdomades non pertinet, sed Propheta de tempore Aduentus & mortis Christi prophetauit, quid venturum erat Populo qui noluit eum recipere dicens: & dissipabit ciuitatem & sanctuarium populus Romanus cum duce suo venturo, & finis erit vastitas, & post finem belli, statuta à Deo in æternum desolatio. Ex his, manifestum est Christum iam venisse.

Quarto etiam à Iudæis, pro quo peccato in tantâ miserâ sint constituti, & in tam diurnâ captiuitate detenti? Antiquitas enim captiuitas eorum vel per septuaginta annos, vel Paulo amplius legitur prolongata fuisse, peccatis eorum exigentibus; sed penitentiâ ducti, à captiuitate liberabantur: At, post passionem Christi, in captiuitate continuè detenti sunt, iam per mille annos & amplius; sed pro quibus peccatis tam diurnâ captiuitate detinentur, cum non transgrediantur modò legales obseruantias, sicut olim transgrediebantur, nec leguntur vnquam melius legem obseruasse, quam modò obseruant. Restat, quod pro peccato quod commiserunt in Christum, modo puniantur.

CAPVT XIII.

Quibus auctoritatibus probans Iudæi Christum non fore Deum.

Probant etiam Iudæi, Christum non fore Deum, auctoritatibus, sic: (a) *Non assumes nomen Dei tui in vanum.* In vanum nomen Dei assumit, qui homini nomen & cultum diuinitatis attribuit; nam si (b) *vanitas est omnis homo,* qui hominem Deum credit, & Deum appellat, homi-

ni nomen cultumque diuinitatis attribuit. Item, in lege scriptum est, (c) *Qui fecerit se Deum occidatur.* Nullus ergo homo est Deus. Præterea, si (d) *nulla est apud Deum transmutatio, nec vicissitudo obumbratio,* quomodo penes eum potest fieri tanta rerum alteratio, vñ Deus homo fiat, Creator creatura, & incorruptibilis credatur esse factus corruptela? Quomodo accipitur, (e) *In principio Domine, terram fundasti, & opera manuum tuarum sunt cæli; ipsi peribunt, tu autem permanes, & omnes sicut vestimentum veterascens; tu autem idem ipse es, & anni tui non deficiunt.* Quomodo idē Deus ipse est, si alteratus, homo potest fieri? Si Deus est immensus, quomodo parua humanorum diuisione membrorum potuit dimensus circumscribi? Si Deus est immensus, & incircumscriptus, quo argumentationis genere dicitur, quia dimensione corporeâ circumscriptus, totus sub angusto vno Matris utero potuit comprehensus teneri? Adhuc, si Deus est quo nihil maius vel sufficientius cogitari potest, quare necessitate coactus, humana calamitatis particeps, tantorum factus est confors malorum? Denique, si Deus factus homo, quomodo stabit quod ipse locutus est ad Moysen, non videbit homo & viuet? Multum repugnare videtur, vt Deus homo factus sit, & ab homine, vel ipsa matre sua videri non possit. Absit enim vt aliquid phantasticum circa Deum fuisse credatur.

CAPVT XIV.

Solutio Christianorum:

Ad hæc dicimus, quod necessitas maxima fecit vt Deus homo fieret, & per humanitatis suæ mysterium nos redimeret: Rationabile enim fuit, vt sicut per peccatum hominis genus humanum perierat, ita per hominem rediret.

(a) Exodi 20. 7. (b) Psal. 38. 7. 6. (c) Deut. 13. (d) Iacobi 1. (e) Psal. 101.